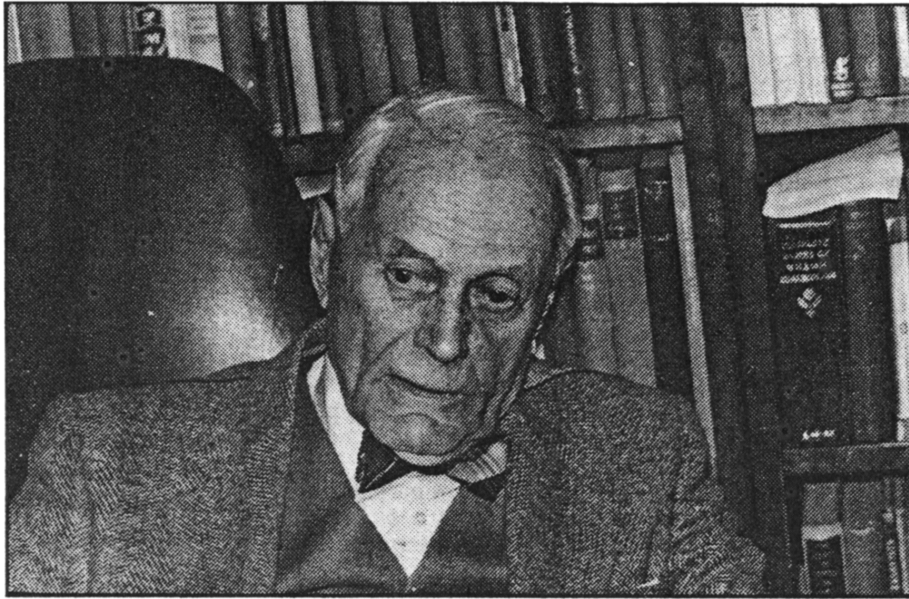

Jubilar i dag

Gunnar Sältin

□ *Professor Ragnar Granit, nobelpristagare, finlandssvensk och rikssvensk patriot.*

'Nobelpristagare har ingenting gemensamt'

STOCKHOLM (Hbl)

■ Finlandssvenska nobelpristagare har vi inte i något överflöd — då är det särskilt trevligt att konstatera att det är "det femte finlandssvenska landskapet" — Sverige — som försett oss med professor Ragnar Granit, i dag 90 år.

När jag träffar Ragnar Granit i hemmet på Östermalm, sitter han och läser Hufvudstadsbladet — en vana han hållit fast vid sedan Sverige-flytten 1940.

— Jag tittar om det finns några trevliga döda, meddelar han torrt.

När man fyller 90 är det inte så många av ungdomsvännerna kvar — men kontakten till Finland och framför allt Korpo är "Raggen" mycket mån om.

Ragnar Granit växte upp i Äggelby. Men 1940 erbjöds han en tjänst på Karolinska institutet i Stockholm, och väl här blev han snabbt svensk medborgare.

— Jag ville inte förlora mina rättigheter som legitimerad läkare. En annan viktig faktor var segelintresset:

— Jag ville ut i skärgården, och då måste jag vara svensk. Det var tråkigt att kajka runt i Mälaren.

— Nu är jag både finlandssvensk och rikssvensk patriot — det är lätt att hålla sig med ett

par hemländer, säger han.

Men framför allt är han Korpobo — en gång har jag sett honom riktigt förmärad: då det antyddes att han inte längre talar genuint korpomål.

— Det gör jag visst, fräste han.

På Vikminne, vid Korpostrom, har han tillbringat varje sommar sedan seklets början. Nu finns där fyra generationer Granitar — en sonsonson har nyligen sett dagens ljus.

Invandrare är däremot ett ord som professor Granit inte tycker om.

— Jag är ingen invandrare, det är struntprat för mig! Jag blev inbjuden till Sverige.

Men han har dock gjort sitt för de finlandssvenska invandrarna, genom att 1961 grunda Åbolandsgillet i Stockholm, en fortfarande livaktig förening.

1967 fick Ragnar Granit nobelpriset i medicin för sina undersökningar om syncellernas ljus- och färgkänslighet. Sina hedersdoktorat räknar han i dussintal. Men hans väg till forskarbanan har inte varit spikrak — "Raggen" är en person långt från vulgäruppfattningen om ensidiga vetenskapsmän.

I sitt yrkesarbete har han varit synnerligen internationell —

Japan, USA, England och Tyskland är bara några av punkterna på en lysande bana.

Men hans andra sida — den humanistiska — är starkt knuten till de finlandssvenska rötterna. Ragnar Granits humanistiska intressen grundades redan under skolåren i Norsen och ungdomens nära kontakter med modernismens förgrundsgestalter — under en period medarbetade han bland annat i "Quosego". Han debuterade 1941 med boken "Ung mans väg till Minerva" — som f.ö. just nu håller på att översättas till finska. Under hela sin vetenskapliga karriär har han upprätthållit kontakterna med humanister, författare och konstnärer.

Vid nittio börjar man ha rätt att varva ner en smula och professor emeritus Granit har nu av sagt sig alla chefsposter och är sparsam med föreläsningarna.

— Jag försöker låta bli att gå på allting, i min ålder är man trött på kvällarna.

Följaktligen är det utan större sorg han hoppar över årets nobelfestligheter:

— Vad har nobelpristagare gemensamt? Ingenting!

Jolin Boldt